

[Justitsministeren]

om den gældende retstilstand. Det er jo sådan i dag efter de bestemmelser, vi har i hundelovens § 3, stk. 1, første punkt, at det i byer og områder med bymæssig bebyggelse er forbudt at lade en hund færdes på gader, veje, stier, pladser m.v., der er åbne for almindelig færdsel, medmindre hunden er i snor eller i følge med en person, som har fuldt herredømme over den. I hundelovens § 3, stk. 2, er det fastsat, at der i politivedtægten kan optages bestemmelser om, at hunde på de steder, som jeg lige har nævnt, altid skal føres i bånd.

Jeg mener på den baggrund, at det er tvivlsomt, om der er behov for at ændre den gældende bestemmelse i hundelovens § 3. Allerede i dag kan man altså rent faktisk bestemme, at hunde altid skal føres i bånd i byer og bymæssig bebyggelse, og det kan opnås ved, at der i landets politivedtægter indsættes en bestemmelse herom.

Indholdet af politivedtægten er jo noget, der fastlægges i et samarbejde bl.a. mellem den lokale politimester og kommunalbestyrelsen, så man kan sige, at det er en lokalpolitisk afgørelse, om der skal være krav om, at hunde skal føres i bånd i bymæssig bebyggelse m.v. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at det i § 33, stk. 2, i politivedtægten for København er fastsat, at hunde på gader og i offentlige anlæg skal føres i bånd, og en overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes med bøde.

Den anden del af forslaget fra Kristeligt Folkeparti vedrører obligatorisk aflivning af bid-ske hunde. Efter de gældende regler i hundelovens § 6, stk. 2, skal politiet pålægge besidderen af en hund, der tidligere har forvoldt skade, hvorfor dens daværende besidder er ifaldet bøde og erstatningsansvar i henhold til dom, at lade hunden aflive, når den ikke bestandig holdes indelukket eller forsynet med en forsvarlig mundkurv. Tilsvarende pålæg kan meddeles besidderen af en hund, der viser sig bidsk eller glubsk eller har den vane at forulempe folk ved på gader, veje, stier eller pladser, der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller som forulemper husdyr i ejendom eller på mark.

Det kan altså ikke efter de gældende regler pålægges en hundeejer at aflive en hund, ligesom myndighederne heller ikke selv kan lade hunden aflive uden ejerens samtykke.

Den tidligere nævnte sag, altså sagen med de to rottweilere, der først gav anledning til fornyet diskussion om hundeloven, har givet anledning til, at der fra forskellig side er blevet fremsat en række forslag til ændring af hundelovgivningen ud over det forslag, vi her har liggende fra Kristeligt Folkeparti. Det er bl.a. forslag om, at der bør indføres en adgang for myndighederne til at lade en bidsk hund aflive uden ejerens samtykke. Det er også blevet foreslået, at der bør indføres forbud mod privates hold af visse hunderacer.

Jeg har haft den opfattelse, også efter at have drøftet sagen med regeringspartiernes hunde-politiske ordførere, at disse forslag bør gøres til genstand for en nærmere bedømmelse hos de myndigheder og organisationer, der har med dette område at gøre. Derfor besluttede jeg i slutningen af oktober måned at iværksætte en skriftlig høring, hvor jeg har bedt Foreningen af Politimestre i Danmark, Dansk Politiforbund, Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, Dansk Kennelklub, Dyrefondet, Den Danske Dyr-lægeforening, Veterinærdirektoratet og Danmarks Civile Hundeførerforening om en vurdering af de fremsatte forslag og herunder om det praktiske behov for, at der indføres regler af den art, som jeg her har beskrevet. Jeg har også bedt min kollega sundhedsministeren om oplysninger om antallet af registrerede diagnoser på hundebid i de senere år.

Herudover kan jeg sige, at ud over den kreds, der er blevet bedt om at udtale sig, har jeg modtaget et meget betydeligt antal henvendelser fra private, fra virksomheder, fra foreninger og fra andre, som er optaget af denne sag.

Jeg vil i den forbindelse gerne sige, at voldsomme angreb på sagesløse personer heldigvis sker meget sjældent. Vi har ikke i Justitsministeriet kendskab til tilfælde, hvor en hund på ny har bidt mennesker, efter at der er givet pålæg efter de regler, vi har i dag om at holde hunden indelukket eller forsyne den med forsvarlig mundkurv.

Erfaringerne med disse bestemmelser, som er meget, meget gamle, om forholdsregler over for bid-ske hunde tilsiger derfor ikke umiddelbart, kan man sige, at der indføres videregående regler.

Men jeg vil ikke afvise, at det kan være rimeligt og nødvendigt at indføre nye regler om, at bid-ske hunde skal kunne aflives uden ejerens